25/11/2019

«ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει»: Ιωάννης Κορναράκης «Ένας Δάσκαλος της ποιμαντικής τέχνης”

/ Ενορίες

Ένας Δάσκαλος της ποιμαντικής τέχνης, αυτός ήταν ο Ιωάννης Κορναράκης, ο ομολογητής και ακέραιος. Σπάνια περίπτωση ανθρώπου, για τους συγκεκριμένους καιρούς μας. Αυθεντικός και ζηλευτός. Είναι ο, δια βίου, πιστός υπηρέτης του Ευαγγελίου του Χριστού. Είναι ο ποιήσας και διδάξας.

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου

Εκδήλωση αφιερωμένη στον μεγάλο Έλληνα θεολόγο, Καθηγητή Πανεπιστημίου και εκκλησιαστικό συγγραφέα, Ιωάννη Κορναράκη (1926 – 2013), πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 24 Νοεμβρίου, στο Πνευματικό Κέντρο του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…».
Συμμετείχαν και μίλησαν για τον αείμνηστο Καθηγητή, ο Αρχιμανδρίτης Μεθόδιος Κρητικός, Θεολόγος, Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Αναστάντος Χριστού Πειραιώς και η κα Ναυσικά Κασιμάτη, Εκπαιδευτικός και Συγγραφέας, ενώ

παρουσιάστηκε μαγνητοσκοπημένη ομιλία του Δρ. Γεώργιου Βαρβατσούλια, Θεολόγου, Ψυχολόγου / Ψυχοθεραπευτή, από την Μεγάλη Βρετανία.
Την εκδήλωση συντόνισε η κα Σοφία Χατζή, Συγγραφέας και Ραδιοφωνική Παραγωγός, ενώ προβλήθηκε οπτικοακουστικό υλικό από την ζωή του αείμνηστου Καθηγητή, που επιμελήθηκε ο υιός του Κωνσταντίνος Κορναράκης, Αναπληρωτής Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, ο οποίος και έκλεισε την εκδήλωση.

Αρχιμανδρίτης Μεθόδιος Κρητικός
Σοφό, πολυτάλαντο, πολυσέβαστο δάσκαλο, χαρακτήρισε ο π. Μεθόδιος Κρητικός, στην ομιλία του, τον Ιωάννη Κορναράκη.
Ο αείμνηστος ήταν ορθόδοξος θεολόγος με εκκλησιαστική συνείδηση. Ο πόθος του ήταν η θεολογία.
Από πολύ νέος συνδέθηκε με την συντροφιά της Χριστιανικής Οργάνωσης Νέων (Χ.Ο.Ν.), όπου οι πόθοι της ψυχής του βρήκαν έδαφος να καλλιεργηθούν, να αναπτυχθούν και να ανθίσουν.
Ακολουθούν οι σπουδές του στην θεολογία, την ψυχοπαθολογία και τις θεραπευτικές κλινικές εφαρμογές, στην Ελλάδα και το εξωτερικό.
«Έχοντας εντρυφήσει στα πορίσματα της ψυχολογίας του βάθους και διαπιστώνοντας την απήχηση τους σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης ζωής και κυρίως τον τομέα της διαπαιδαγώγησης του ανθρώπου, κινητοποιείται ως ορθόδοξος θεολόγος να αναζητήσει κριτήρια, με τα οποία η ορθόδοξη Εκκλησία και θεολογία, θα μπορούσε να αξιοποιήσει τα πορίσματα αυτά, για την αποτελεσματικότερη πνευματική και σωτηριολογική διαπαιδαγώγηση των πιστών.
Στράφηκε προς την σωστή κατεύθυνση, εκεί που θα μπορούσε να αναζητήσει κριτήρια και αρχές, στους Πατέρες της Εκκλησίας.»
Το 1960 έγινε διδάκτορας της Θεολογικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης με την διατριβή «Η βίωσις του πάθους κατά την διδασκαλίαν της Αγίας Γραφής».
Συγγράφει μακρά σειρά βιβλίων στα οποία συνταιριάζει αριστοτεχνικά, την επιστήμη της ψυχολογίας με την σοφία της Αγίας Γραφής και των Πατέρων της Εκκλησίας.
Και οικοδομεί ένα θαυμαστό σύστημα ποιμαντικής ψυχολογίας θεμελιωμένη στην Πατερική σκέψη, με γνώμονα, κριτήριο και οδηγό, την παράδοση της Εκκλησίας.
Το 1966 με την εργασία «Η νεύρωσις ως αδαμικόν πλέγμα. Συμβολή εις την Ποιμαντικήν Θεολογίαν», εξελέγη υφηγητής, ενώ το 1978 εξελέγη τακτικός καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, στην έδρα της Ποιμαντικής Ψυχολογίας.
Θεολόγος με υψηλό αίσθημα ευθύνης, παρακολουθούσε άγρυπνα τις διεργασίες και εξελίξεις των θεολογικών τάσεων, των εκκλησιαστικών πραγμάτων και των κοινωνικών γεγονότων.

Για την ακρίβεια της ορθοδόξου πίστεως, την αλήθεια της θεολογίας, την γνησιότητα του εκκλησιαστικού ήθους και το δίκαιο, δεν ανεχόταν αβαρίες. Ήταν ανυποχώρητος και αμετακίνητος σαν βράχος.
Ο λόγος του ευθύς, ακριβής και κατά πρόσωπο εκφραζόμενος. Δεν γνώριζε περιστροφές, διπλωματία και διγλωσσία.
Και κατέληξε ο π. Μεθόδιος:
«Αυτός ήταν ο Ιωάννης Κορναράκης, ο ομολογητής και ακέραιος. Σπάνια περίπτωση ανθρώπου, για τους συγκεκριμένους καιρούς μας. Αυθεντικός και ζηλευτός. Είναι ο, δια βίου, πιστός υπηρέτης του Ευαγγελίου του Χριστού. Είναι ο ποιήσας και διδάξας.
Αναζήτησε και βρήκε την ψυχή του μέσα στο φως της θείας αποκαλύψεως, με οδηγό την σοφία των αγίων Πατέρων της Εκκλησίας και μέσα στην Εκκλησία.
Ο καθηγητής της εξομολογητικής και εκπαιδευτής πλήθους πνευματικών πατέρων και εξομολόγων της Εκκλησίας μας σε ολόκληρη την Ελλάδα, έσκυβε τακτικότατα με ειλικρίνεια, ταπείνωση, συντριβή και πνεύμα μαθητείας, στο επιτραχήλιο του πνευματικού του πατέρα, μακαριστού π. Γεωργίου Κρητικού.»

Δρ. Γεώργιος Βαρβατσούλιας
Η εισήγηση του κ. Βαρβατσούλια ήταν μαγνητοσκοπημένη, δεδομένου ότι ο ίδιος ζει στην Μεγάλη Βρετανία και αποτελούσε μία εκτενή αναφορά στο επιστημονικό του έργο.
Όπως τόνισε, ο Ιωάννης Κορναράκης συνιστούσε μία ιδιότυπη περίπτωση ερευνητού στην Ελλάδα. Από τα τέλη της δεκαετίας του 1950 άρχισε να ασχολείται με ζητήματα της ψυχολογίας του βάθους, μέσα από το πρίσμα της Πατερικής θεώρησης.
Το εγχείρημα του διαλάμβανε διαστάσεις διεπιστημονικής προσέγγισης, η οποία διαφαινόταν στα γραπτά και τις δημοσιεύσεις του.
Η θέαση των Πατερικών κειμένων, από μέρους του, ήταν πολύ πιο κοντά στις πνευματικές ανάγκες του αναγνωστικού κοινού και έτσι ήταν πιο κοντά στις αναζητήσεις και προσδοκίες του.
Με τον Κορναράκη άνοιξε ένας νέος δρόμος και άρχισε να χαράζεται μία νέα επιστημονική πορεία στην μελέτη της ποιμαντικής.
Αυτό που έκανε την διαφορά, ήταν η συστηματική συζήτηση και απόδοση των όρων ποιμαντική και ψυχολογία, πέρα από ταμπού και φοβίες, ελεύθερα και με παρρησία.
Η θεώρηση της ποιμαντικής ψυχολογίας του Ιωάννη Κορναράκη, συνιστά συστηματικό επιστημονικό εγχείρημα, με αρχές που αφετηριάζονται στις σύγχρονες ψυχολογικές θεωρήσεις.
Χρησιμοποιείται η γλώσσα και η ορολογία αυτών των επιστημών, ώστε η ορολογία των Πατέρων να λάβει ένα περιεχόμενο πιο σύγχρονο, σε σχέση με τις ανάγκες

των ανθρώπων σήμερα.
«Ο Ιωάννης Κορναράκης πίστευε ότι ο τομέας της ποιμαντικής ψυχολογίας μπορεί να ωφελήσει, όχι μόνο λαϊκούς, αλλά και κληρικούς στο έργο τους.
Παράλληλα, μπορεί να βοηθήσει και τους σύγχρονους ψυχολόγους, προς μία πιο ολοκληρωμένη θεώρηση του ανθρώπινου ψυχισμού, όσον αφορά την ερμηνεία της ανθρώπινης προσωπικότητας.
Έργο της ποιμαντικής ψυχολογίας είναι η διερεύνηση της σχέσης του ανθρώπου με τον Θεό. Η ψυχολογία παρέχει το λεξιλόγιο στην ποιμαντική ψυχολογία, ώστε η ανθρωπολογία των Πατέρων να λαμβάνει σύγχρονο περιεχόμενο και πλαίσιο έκφρασης.»

Ναυσικά Κασιμάτη
Η κα Κασιμάτη μίλησε για τον Ιωάννη Κορναράκη, ως φίλο και καθημερινό άνθρωπο, μέσα από καθημερινά περιστατικά που δείχνουν το στίγμα της πορείας του.
Δεν έχανε την πνευματική ευκαιρία να πει αυτό που καταλάβαινε ότι έπρεπε να πει, τόνισε, κι αυτό βέβαια πολλές φορές δημιουργούσε και δυσαρέσκειες.
Όσοι τον γνώρισαν ως πανεπιστημιακό καθηγητή, σοβαρό, αυστηρό, δεν θα μπορούσαν να υποπτευθούν τον καθημερινό Γιάννη, που ήταν μέσα σε όλα, με μια χαριτωμένη απλότητα σε υπερθετικό βαθμό.
«Απλούστατος και στην εμφάνιση του, χωρίς ιδιαίτερη επιμέλεια. Στις ομιλίες του ήταν γλαφυρός, χειμαρρώδης, ευχάριστος και καυστικός όπου χρειαζόταν.
Ήταν αληθινός, αυθεντικός και συνεπής σε αυτό που πίστευε. Δεν έχανε την ευκαιρία για πνευματική οικοδομή. Ήταν ελεήμων και συμπαραστεκόταν σε κάθε ανάγκη που διαπίστωνε. Είχε από όλους τους φίλους του, εξαιρετική εκτίμηση.»
Η επιστημονική του δραστηριότητα, δεν μείωνε το άγρυπνο ενδιαφέρον του για την οικογένεια του. Συνεχής επαγρύπνηση στην πορεία των παιδιών. Πατέρας υπερπροστατευτικός, στοργικός, κουβέντιαζε μαζί τους φιλικά για όλα, τους εξηγούσε το κάθε τι, χωρίς να τα πιέζει. Κι ότι τους έλεγε ήταν ξεκάθαρο, δεν άφηνε αμφιβολίες.
Τέλος, η κα Κασιμάτη, αναφέρθηκε και στην οδυνηρή εμπειρία που έζησε μέσα στην οικογένεια του, με τον θάνατο του παιδιού του, της Μάρθας, στην ηλικία των τριάμισι ετών.
Όπου ο ίδιος ταξίδεψε από το Ξυλόκαστρο, όπου παραθέριζαν και συνέβη ο θάνατος της, με το νεκρό παιδί στην αγκαλιά του, αλλά όπως είπε, αντιμετώπισε το θάνατο του με πάρα πολύ πίστη.

Κωνσταντίνος Κορναράκης
Μιλώντας εκ μέρους της οικογένειας, ο κ. Κορναράκης σημείωσε πως τα παιδιά του αισθάνονται προνομιούχοι που είχαν πατέρα τον Ιωάννη Κορναράκη, λόγω του

πνεύματος που είχε, της ευφυίας, των ικανοτήτων του, που μπορούσαν να του εμπιστευθούν τα πάντα και συγχρόνως να ξέρουν πως κάθε κουβέντα που έλεγε ήταν σημαντική και είχε την βαρύτητα της.
Απεχθανόταν και τις κολακείες, και τις τιμές. Ήταν ένας αυθεντικός άνθρωπος, αφιλόδοξος. Ακολουθούσε έναν δικό του δρόμο.
Ήταν ομολογητής, αλλά ομολογία γι' αυτόν σήμαινε να έχεις κάνει ένσταση κατά του εμπαθούς εαυτού σου. Να μπορέσεις να ακολουθήσεις την οδό των Πατέρων, να βιώσεις την λειτουργική και μυστηριακή ζωή.
Κι αυτή είναι η πραγματική ένσταση, γιατί ενίστασαι κατά του φίλαυτου εαυτού σου. Τότε μπορεί να είναι ο άνθρωπος γνήσιος και αυθεντικός ομολογητής.
Και κλείνοντας παρατήρησε:
«Δεν ήταν υπέρ των εισαγγελέων της Ορθοδοξίας. Έγραφε αυτό που έπρεπε να γράψει και μετά ακολουθούσε τον δικό του δρόμο.
Στη ζωή του έκανε αυτό το πράγμα, να είναι αυθεντικός και αληθινός.»
Φωτογραφίες: Παναγιώτης Καράπασιας

Image not found or type unknown

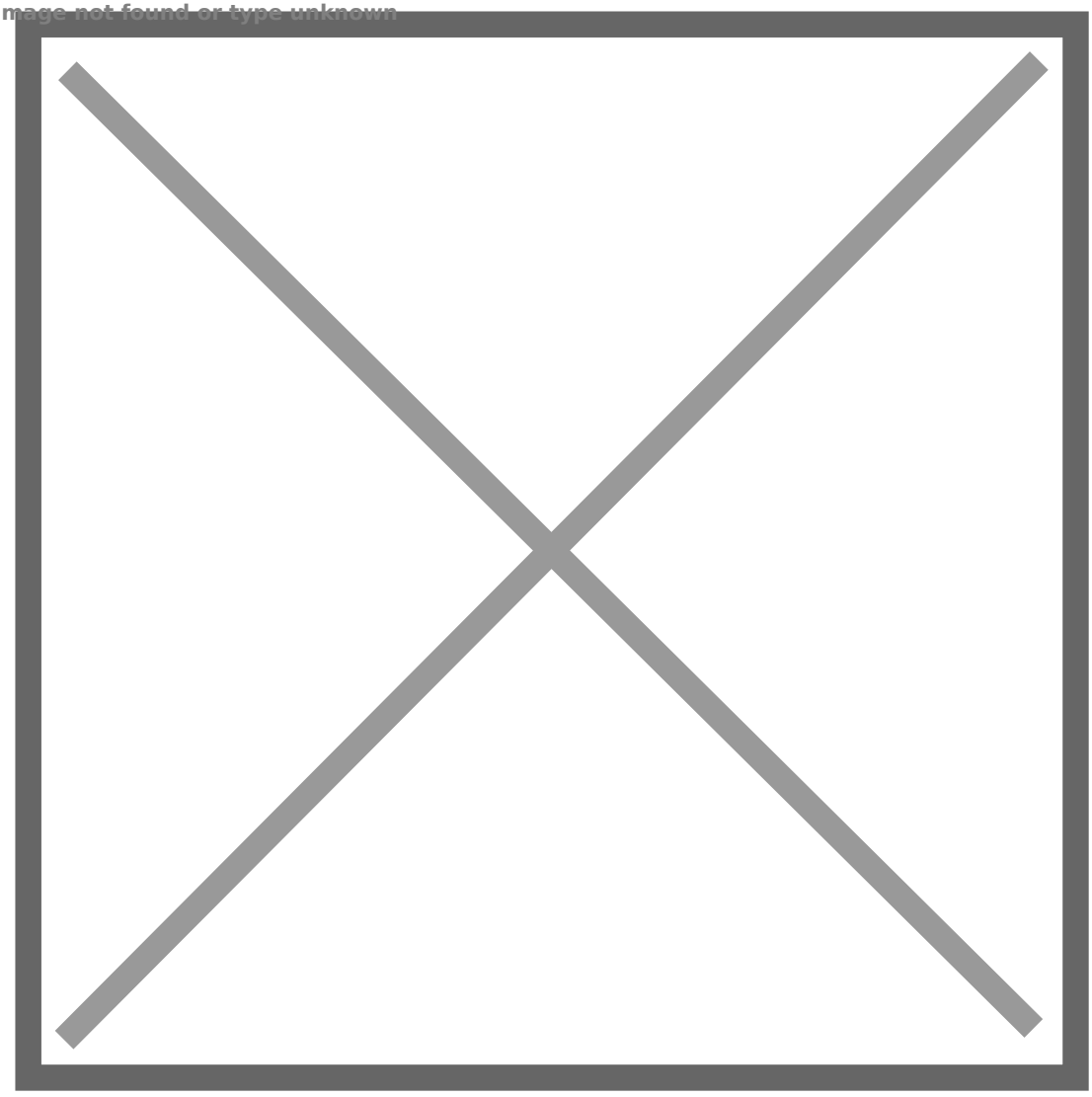

Image not found or type unknown

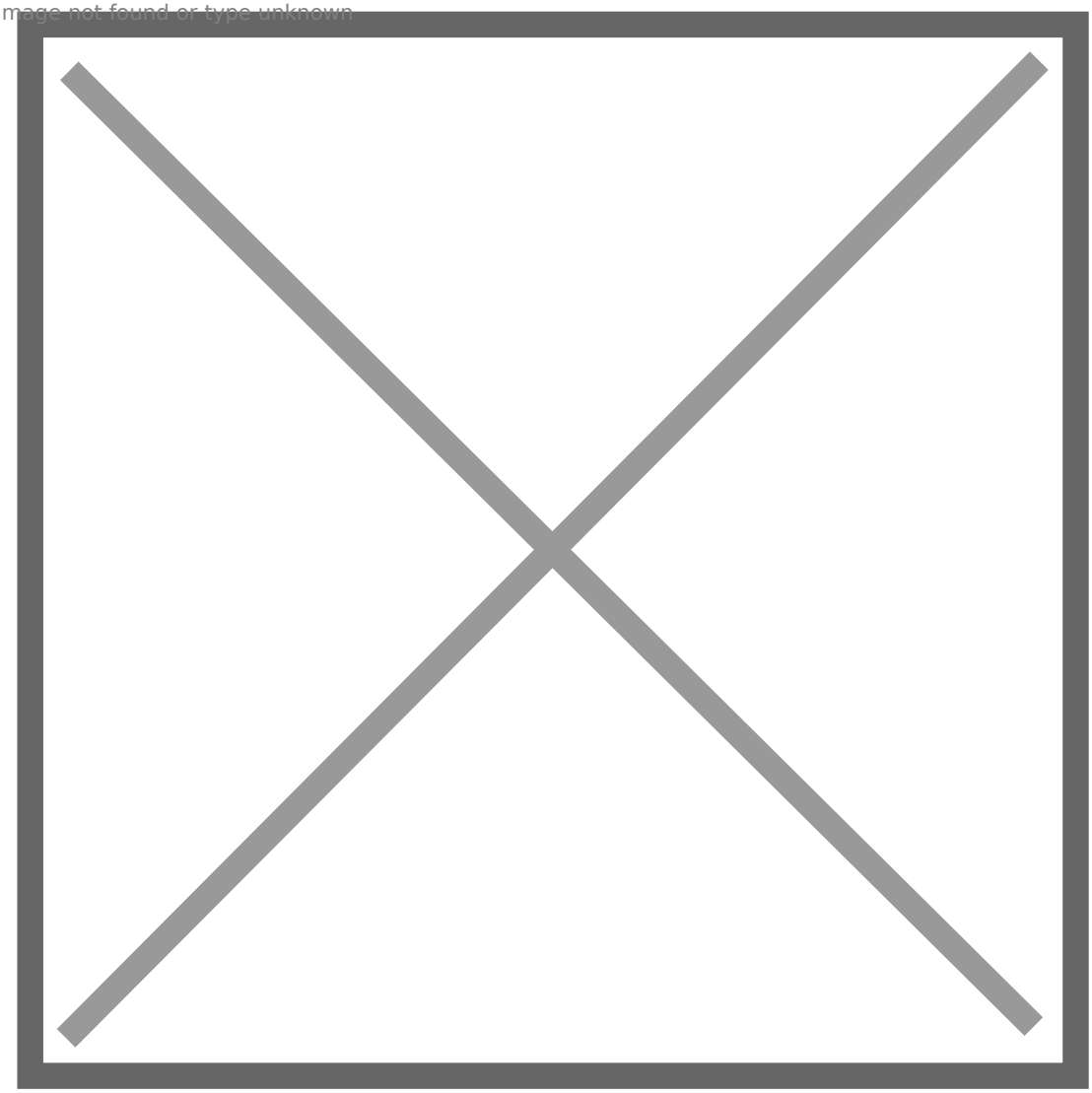

Image not found or type unknown

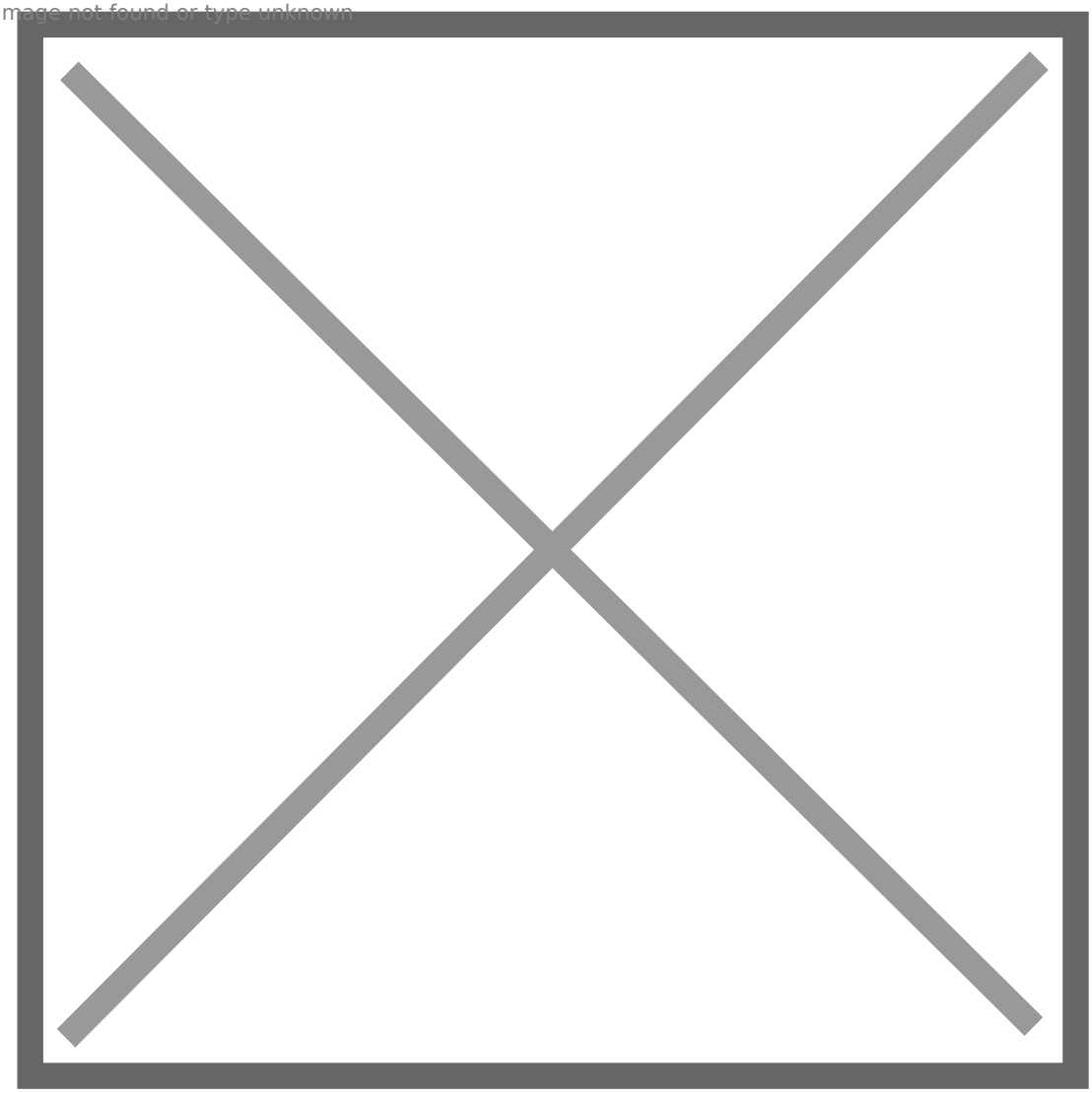

Image not found or type unknown

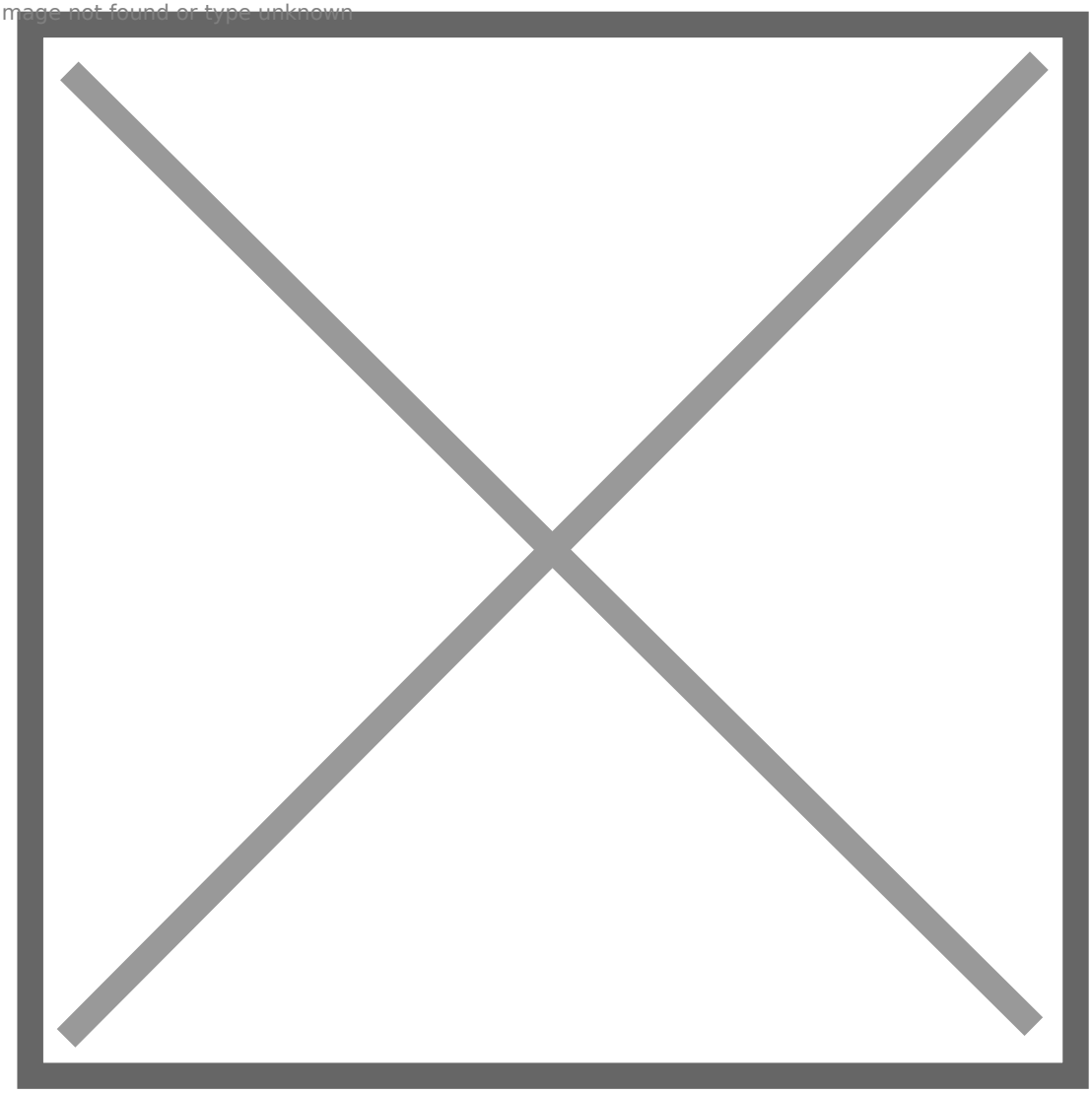

Image not found or type unknown

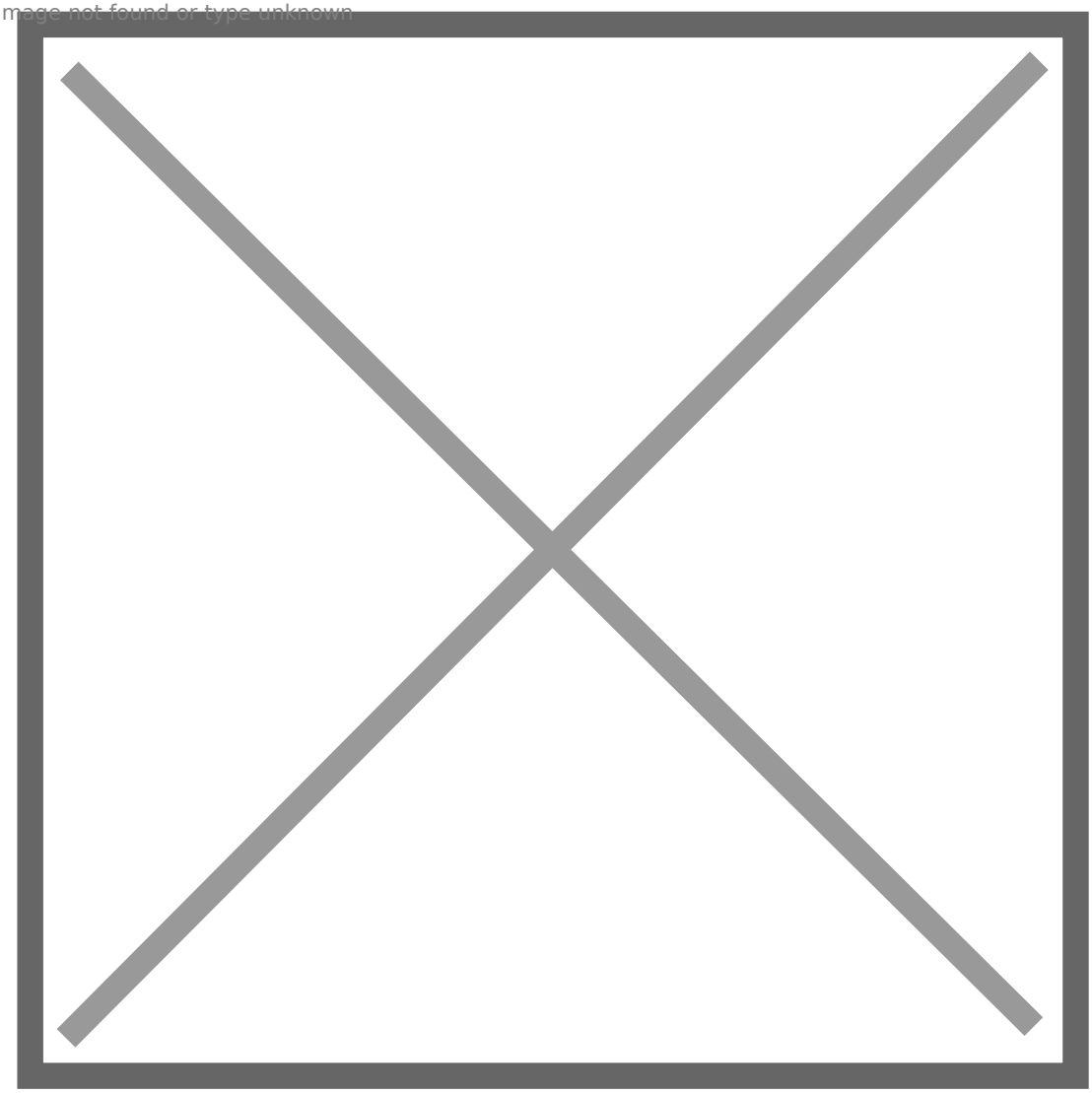
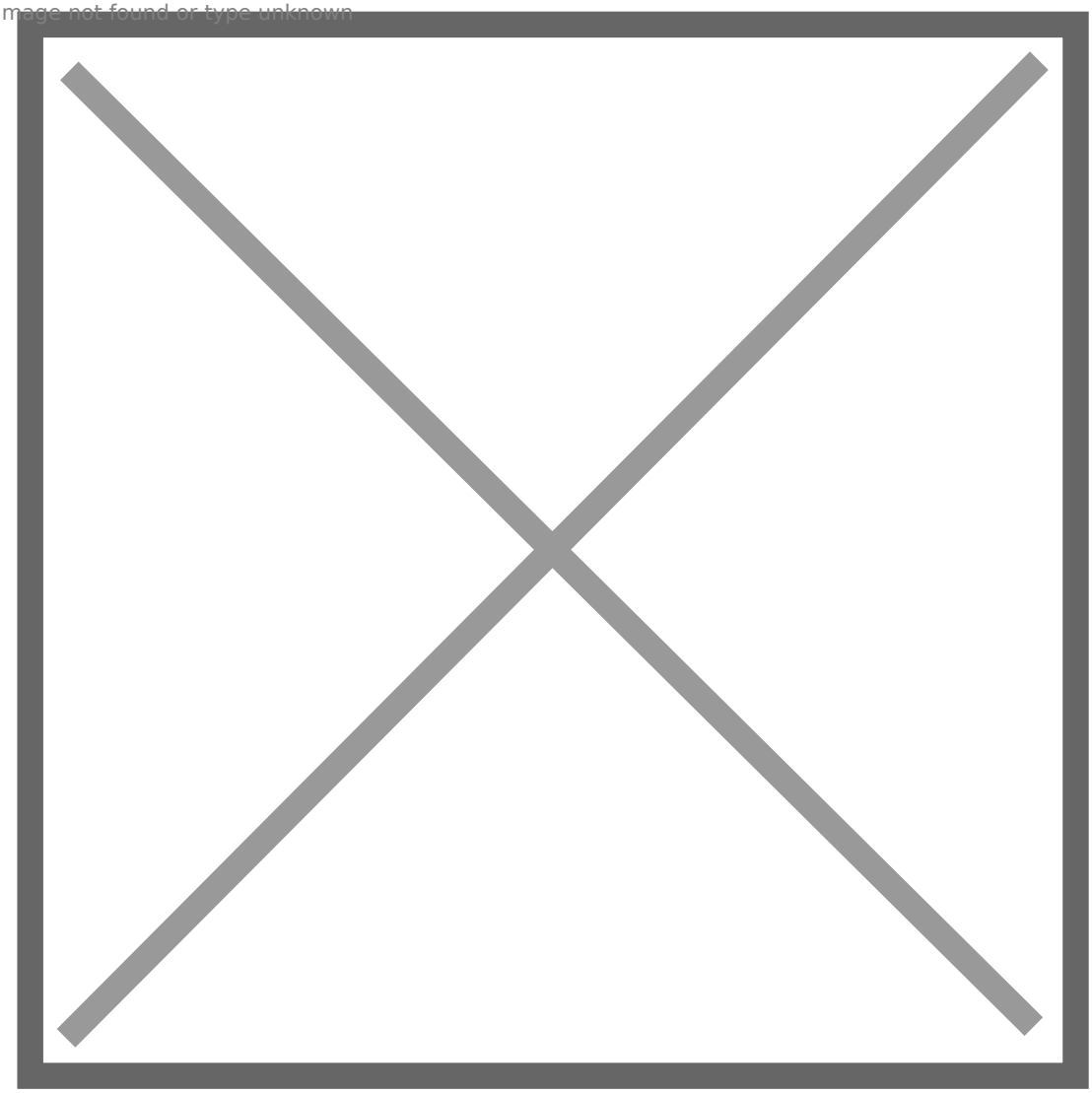
Image not found or type unknown